

# Den skølle Kvinde paa Tjele.

Livsbildning fra Reformationstiden

H. F. Gwald.

## Fjerde Bog.

(Fortset.)

„Det agter jeg paa ingen Vis at gøre,“ sagde Vigand med et mørkt Blik.

„Ej, faaledes slipper I ikke!“ udbød Landsnægten med et drilende Smil. „I kan lære Adelsstrud med et Høvl og en Anstand, som eders Eftov! Det voldte vel den topragende Zse. I stulde have været en Kende, til Haabare voksede frem paa Høvedstallen!“

„Havde Johan Goerdes's Hjerte og Zjne været mindre omtogede af Vin, vilde han i Vigands Blik og i hver Linie af hans skarpe Træt have læst Mord og Hævntanker; men han saa intet og lo overhaudet.“

„Damp eders Lystighed,“ sagde Vigand med blegnende Kind. „Eders Hærd i den Sag gør ikke eders Hæder hæere; thi eders Forræderi og intet andet var Marfag i, at min Plan strandede. Havde I holdt eders Ord og givet Møde i rette Tid, vilde Margaret Mogensdatter nu have siddet her med os ved dette Bord. Mens I hylte eders Skind, sagde jeg som en Mand, maatte jeg end dog se Overmagten. Til Bedis, da se her!“

Han smogede Vermet op, blottede sin Arm og viste Johan Goerdes's Forbindingen om Søaret.

„Ha, ha!“ lo Landsnægten paa ny. „Saa fit I dog de adelige Anse paa Halsen, som jeg spaaede eder! Mig tyktes ellers, I sagde før, at I havde kun ringe Øvelse i Vaabenbrug?“

„Det har ikke heller stor Art dermed,“ svarede Vigand, idet han pludselig stemte Tonen ned.

„Jeg har været vide om i Verden,“ sagde Johan Goerdes pralende, „og i mine Dage manstret mangen god Karl. Straks ved første Blik skinner jeg, hvortil en Mand duer, og hvortil Vaaben der ligger bedst i hans Haand.“

„Naa, hvad skinner I da om mig og min Haand?“ spurgte Vigand med paaatagen Vigeagbidighed.

„Straks første Gang, jeg saa eder,“ svarede Johan Goerdes, „stannede jeg, at Søardt ikke passer for eder. Dolken falder bedst i eders Haand.“

„Ha, ha!“ lo Vigand. „Et sær: Sten og det tyder ikke paa, at I stulde have et skarpt Blik. Ven og Griffel ligger bedst i Muntelvingerne, ligesom ogsaa Rosenkransens Perler.“

„Var det saaledes med eder,“ svarede Johan Goerdes, „saa var I vist bleven i Kuiten. Nu vurderer jeg Manden, ikke Munten, og jeg har da den Mening, at I tumde være god til at give en Mand Naaden\*, naar jeg har sat ham i Aa.“

Vigand stak Haanden i sin Barm, som om han sølte efter noget. Han greb saa sit fulde Bæger og udbød i en lystig Tone:

„Eders Velgaaende, Johan Goerdes, og held mig, at I er min Ven — og jeg er stikker paa ikke at blive sat i Aa af eder! Lad nu dog se, om Bægeret falder godt i eders Haand, og om I kan staa eder med en Munt i den Dyst om Østtiden!“

„Ej, din Jabels Karl!“ sagde Johan Goerdes med et tykt Mæle. „drifter du Johan Goerdes under Vaerken, faar du noget at prale af. Kom an! Jeg frugter ikke den bedste Supper i det gamle Klostet.“

„Met saa!“ udbød Vigand og stødte sit Bæger mod Landsnægten; „nu drikke vi Gildemind! Paa en lystelig Rejse mod Syd og Vest, at vi nu ere uden for Danmarks Grænser!“

„Saamænd,“ brummede Johan Goerdes, „et armt Land det, og Folk tænde hreerandre der som mørkede Jaa. Det hellige, romerlige Rige er stort, og der kan en Mand vinde Ere og Guld.“

„Jeg er eders Mand!“ sagde Vigand. „Da jeg smed Kuiten, hvor jeg aldrig tiere at tryke i den Skjold. Gør nu en god Landsnægt af mig!“

„I kan blive Bajas ved Spilemandens Trop,“ svarede Johan Goerdes med en raa Latzer. „I kommer da til at nyde det Privilegium, at I kun paa Øverstens Befaling kan slutes i Volt og Jern.“

Vigand lo overhaudet ad den Spøg og drak Landsnægten til, idet han had ham løbe en Bjaldehue i Hamburg; men slige Ord lod underligt unaturlige i Sortebroder Vigands Mund, og hans Latzer lod ikke mindre vild og tvungen.

„Drit, Munt, drit!“ raabte Johan Goerdes med opløst Bæger, „sup, til du sprækker!“

Vigand syntes med stor Villighed at følge den Opfordring, men han tømte hver Gang Bægeret kun til Halvten, hvorimod Johan Goerdes sadig stak sit ud til Bunds. Da nogle Aander Øl vare tømte, maatte Heinrich bringe Vin, og han deltog nu en Tid i Sviren; men Vigand magede det snart saa, at de atter bleve Varten kvit.

Medens de nu alene fortsatte Driftelaget, maatte Vigand fange Johan Goerdes's Ord, at hvis han brød sin Stalbroder under Bordet, vilde han saa noget at prale af. Han forbarbedes ved at se, hvortil uhyre Avantum stærke Drifte Landsnægten kunde tage til sig uden at bulke under. Vedru var han vel ikke, hans Zjne funklede altid mere vildt, hans Kinder og den fæle Stramme over Panden blussede altid røderere, men han holdt sig ellers fremdeles paa det samme Punkt, og den halve Rus syntes aldrig at skulle blive til en hel. Kun blev han mere ondfabst fuld, som om han forfærlig søgte Velighed til Strid.

„Dette Bæger,“ sagde han, „skal tømnes til Ere for din knibste Nonne! Ved min Oldfaders Stæg, hun er den værneste og stolteste Jomfru, jeg nogen Tid har set. Jeg ærer hende des mere, fordi hun dragede en ful Sortetutte som dig.“

Vigand lod denne Gang sit Bæger staa og greb atter i sin Barm; Landsnægten derimod tømte sit Bæger og faldte det igen.

„Lad os saa drikke paa hendes Hæstemands Velgaaende, han, som stak dig ud og gav dig den Rist!“ Men i samme Nu blinkede Dolken i Vigands Haand;

med en Tigers Behændighed og Glubfthed kastede han sig over Landsnægten og jog sin Dolk i hans venstre Side, idet han raabte:

„Der har du Naaden, du gamle Mordbrænder og Tyr!“

Johan Goerdes udstødte et vildt Brøl. Vanten væltede, begge tumlede med et stort Bulder om paa Gulvet og brødes der med hinanden. Dolken faldt Vigand af Haanden, og han fit snart at mærke, at Dolkestødet ingenlunde havde gjort det af med hans Modstander; thi efter en kort Brydefamp saa han under sig Landsnægten's Aa paa sit Ørft og hans Jernfingre om sin Strube.

„Ha!“ raabte Johan Goerdes, da han havde genpundet Mælet, „du lumste Hund og fule Snigmorder, men endnu værre Dumhoved! Du burde have vist, at en Mand i mine Aaar altid bærer en Secret\*) under sin Kjørel. Du burde have ført Stødet mod min Strube, faaledes som du nu ret straks selv skal faa det at føle.“

I det samme styrtede Varten ind i Stuen og raabte: „Hold inde, Johan Goerdes! I lægger mig øde! Da I var her sidst, blev et Lig ubbaaret og sæntet i Floden. Nu udgød ikke mere Blod i mit Hus!“

Men Johan Goerdes løsnede ikke Taget om Vigands Strube; med den venstre Haand drog han sin Puf og sagde, idet Dødens Blegthed lagde sig over Vigands nys saa blussende Aafyn:

„Han maa dø Han overfaldt mig som en Stimand. Der ligger hans Delt med bruden Spids som et Vidne. Dette er kun Rødbærg, Heinrich!“

„Lige meget, Johan!“ raabte Varten og greb Landsnægten om Armen; „lad ham bøde med Pungen, men spar hans Liv!“

Johan Goerdes tav et Øjeblik, og man hørte kun hans Øfers Rybe Stønnen.

„Hid med et Reb da!“ sagde Johan. „Min Harm er nu over, og jeg gider ikke rette ham som en Bøddel; men paa det Billaar, Heinrich, at I lader mig handle med ham efter eget Lykke.“

Heinrich lovede det og kom hurtigt med et Reb. Snart had Vigand i en Kroq af Stuen med fast sammensnørede Hænder og Fødder. Johan Goerdes rejste den omstyrede Bank, satte sig paa den lige over for sin Hænge og stirede paa ham med et grumt Blik og et Haansmil.

„Saa det var Henfigten med dit Komme,“ sagde han, „og dine fleste Ord stulde gøre mig trng! Jeg burde have gættet det. Straks første Gang jeg saa dig, tænkte jeg, at af dine forte Zjne littede en Skalk og Forræder. Af far, overvætteds Naade stænter jeg dig Livet, især paa denne min gode Veris og Vens Jorden, for ikke at stæde hans Næring, men intet derud over! Nu her Billaarene! Hært udstiller du min Skyld til dig og stænter mig de halvtredindstyve Gylden, stænt Jænden og ikke jeg vil have dig til Vedfægt og yde dig Hjalp. Indvilger du deri?“

„Ja!“ svarede Vigand.

„Dernæst overdrager du mig din Sæl hist henne med alt dens Indhold som min lovlige Ejendom.“

„Johan Goerdes!“ raabte Vigand og rejste sig halvt af sin liggende Stilling, „er du en stiel og ret Ransmand og vil du gøre mig til en Tigger?“

„Ved min Helgen!“ udbød Landsnægten og lo, „et underligt Spørgsmaal af en Tiggerbroder! det er dit Stald at ligge. Nu tager jeg dit uretfærdige Guds fra dig til Observans\*\*). Den hellige Fader i Rom vilde tætte mig derfor, vidste han deraf. Dog, svar nu mig paa Stand, ellers faar jeg kildre dig en Kende i Siden med mit Søardt.“

Tvingen af den haarde Rød udfultede Vigand sit Ja. „Endelig,“ vedblev Johan Goerdes, „overdrager du Aarværet i Betaling for Kost og Tæring din Hest og din Svends med fuld Opsadling, dernæst den Dragt, du bærer, og dit Søardt.“

„Guds Død!“ raabte Vigand og sled i sine Baand, „skal jeg gaa nogen ferfæ?“

„Ile mere nogen,“ svarede Landsnægten med et bart Smil, „end du var før, da du gav dig til Forslædning at løse efter Kvindfol. Saa jeg ikke fejl, har du for alle Tilfælde Skyld hærget din Kutte.“

Johan Goerdes rejste sig, tog den svære Vatte, Vigands Svend havde bragt ind, og spændte Remmene af. Det viste sig, at hvad der havde set ud som en Skappe, ganske rigtig var en Sortebroder-Kutte med Aabus og alt.

„Dette,“ sagde Johan Goerdes og udfoldede Kuiten, „er din rette Klædning, og den passer dig bedst. Vær den i Fremtiden med større Lykke! Dog,“ vedblev han, idet han greb sit Søardt og holdt Fæstet hen for Vigands Aafyn, „Get er endnu fornødent. Kys nu dette Kors, hvor Frelseren er afbildet, og sværg, at du vil holde, hvad du her har indgaaet; at du ingen Sinde, mens du er oven Jorden, vil aabenbare for nogen, hvad her er set, ikke fordrer tilbage, hvad du har afstaaet, og ikke rejse Klage mod mig eller mod denne Mand her for nogen Domstol, gejstlig eller verdslig!“

Den sorte Svend stod Vigand paa Panden; han bøjede hovedet tilbage og tav.

„Sværg, Munt!“ raabte Johan Goerdes, „eller ved Djævelen jeg gør det af med dig!“

„Jeg sværger!“ hvilede Vigand, mens han bøjede hovedet og tynkede det forsbannede Søardtfaeste.

„Saa!“ sagde Johan Goerdes, „nu er alt gaaet ret og redelig til. Men bryder du nogen Tid den Ed, skal Døden være dig vis!“

„Et alt dette Guld og Sølv,“ sagde tykke Heinrich og lettede paa Vigands Sæl, „faar I rundelig Bød for det Dolkestød, Johan Goerdes!“

„Indlad eder ikke med det!“ sagde Landsnægten brast og greb Sækten. „Gaa nu helst og sørg for Svendens og Hestenes Nærværelse! Jmens skal jeg se, hvad der er i Sækten, og er jeg saa rig, som I tror, skal jeg give eder en Gave.“

Heinrich gif, stont uvilligt, og Johan Goerdes aabnede nu Sækten og gav sig til at undersøge dens Indhold. Af alle de Kvaler, Vigand maatte udfstaa, blev denne maaste den værste. Alle hans sultt sammenskræbde Stakte blev

udkrammede, og Ransmandens frydefulde og spottende Udraab ramte hans Hjerte som Naalestik. Hvert Stykke blev fremtaget og værdfat, og først da Johan Goerdes havde naaet Sættens Bund, gav han sig til atter at pakke Stakkene ind og bandt saa omhyggelig for Sækten.

Imidlertid kom Heinrich atter til Stede og Johan Goerdes faldte sin haandfaste Svend Klavs til. Ved hans Hjalp blev Vigand, efter at hans Baand vare løste, afført sit Adelsstrud og isært sin Muntelutte. Det var allerede begyndt at dages, og Johan Goerdes tvøede derfor ikke med at stride til Handlingsens sidste Akt. Paa hans Befaling tog Klavs og Staldfæren Vigand imellem sig, og ledsgaget af Johan Goerdes og Heinrich, førtes Vigand over Engen med til Floden der, hvor den var smaldest, og hvor der laa en Baad. Svendene puffede paa Johan Goerdes's Befaling Muntlen ud i Baaden og fit det Paalæg at sætte ham over til den anden Bred og der lade ham løbe.

„Hils den hellige Fader!“ raabte Johan Goerdes, da Baaden var stød fra Land, og nogle andre bøde Venner, jeg har i Rom. Naar du stedes til Jodtys, vend da dine Kommer og fremsit dig for din Overhærd som et Mønstet paa en Guds fattig!“

Vigands Aafyn blussede mørkerødt og fortrak sig trampagtig. Nu, da han var uden for sin Fjendes Ræfsevilde, kunde han ikke længer tæmme sit Raseri, men gav det Luft. Han rejste sig brat, opløstede sin højre Haand og udtalte den firkeltige Forbandelse over sine Bødder.

„Forbandet være du, Johan Goerdes!“ raabte han vildt, „og du, Heinrich, Vært i en Røverkule! Forbandede være I baade i Huset, paa Ageren, paa hvert Sted, I staa, sidde eller ligge! Forbandede være I ved Eden og Driften, ved Søen og Baagen! Forbandede være I fra Zse til Svange! Gud staa eder med Armod, Hunger, Fæber, Frost og Hede! Han staa eder med Lamhed og Blindhed, saa I samle om ved Middag, som andre ved Middnat! Jorden sluger eder som Dathan og Abiram! I fare levende til Helvede og pines til evig Tid med Jæls-luer! Saa fe det, det se faaledes, Amen!“

Svendene hvilede paa Aarene, forfæredede over de grueltige Bødders. Heinrich blev bleg, og selv Johan Goerdes var ikke vel til Mode; thi en Forbandelse mentes i og for sig at have dæmonisk Kraft og kunde, een Gang udtalt, ikke unblade at volde Ulykke.

„Bort med ham, Klavs!“ raabte omfider Johan Goerdes; „ro vel med det giftige Kryp!“

„Anden et Mar er omme,“ vedblev Muntlen i ustrængt Raseri, „ligger du, Johan Goerdes, som et Madfel paa Valen til Høde for Ravnene!“

„Anevl ham, Klavs!“ raabte Johan Goerdes, „Sætter han sig til Mordbærg, saa gør det af med ham!“ Klavs sprang op, men Vigand slog Kors for sig og sagde truende til ham:

„Rarer din Haand mig, en Guds og Kirstens Tjener, vil den visne som Løv i Høst!“

Men Klavs var en vild Karl, vel øvet i enhver Voldsbaad. Han smed Aaren, sprang op og kastede sig over den rasende Munt. Vigand satte sig imidlertid traf-tigt til Mordbærg, og under den voldsomme Brydefamp styrkede de begge, tæ omhyngede, over Baadens Ræling i Floden og forsovandt.

Johan Goerdes og Heinrich udstødte et højt Raab og stirede med spændte Blikke paa det boblende Vand, som viste, at Kampen fortsattes i Dybet. Det tyktes dem at vare lange, og dog hengit her næppe et Minut, inden Svendens Hoved riste sig over Belgerne, men han var alene. Han svømmede til det Sted, hvor hans Herre stod, sprang i Land og rystede Vandet af sig.

„Saa!“ sagde han, „nu bander den fule Munt ingen mere; jeg gav ham Naaden!“

„Vel gjort, Klavs!“ raabte Johan Goerdes med vild Glæde. „Jeg stænter dig tyde Gylden for det Stød; men nu bort herfra!“

De ilede tilbage til Kroen; men inden de naaede den, saa de Vigands Svend med begge Hestene i fuld Fjerspring sige deraf ad Landvejen mod Nord. Han var bleven glemt, havde i Afstand været Vidne til Vigands Endeligt og slap lykkelig bort, da Johan Goerdes holdt det ikke for Umagen værd at forfølge ham. Ved ham fit Folmer og Margaret at vide, hvorledes Vigand var kommen af Dage. Hans Naan blev ikke nævnet mere imellem dem; men som en Skygge for nu og da Mindet om ham og hans Skynd gennem Margarets Sæl. Ingen vidste deraf; men der var dog een, som mindedes ham med Barmhertighed og bad for hans Sjæls Frelse, og det var hende, mod hvem han havde fundet groeft.

Hans Overmand, den vilde Landsnægt, red nu atter ud i Verden med en fuld Pung og en let Samvittighed for at fuldføre sin blodige Livsbane og ende, som Muntlen i fit Had havde spaaet, paa Valen som et Bytte for Ravnene.

### Niende Kapitel.

#### Thøger Lovensbalks Profeti.

Det var en mild, stille Dag sent i Høst. Himmelens døde Blaa tittede gennem det drubte Skydætte, og Solstraalene strejfede hist og her Lyngbjærgenes mørke Sider og Stovens mangefarvede Kroner. Det gylndne Star kom og jaubt som Vemodsmil paa et alvorfuldt, fredfælt Aafyn, og Møssens blante Flade gengav med et Spejls Trostaf Jordens brogede Pragt og den underfulde Væffel af Stygge og Lys. Det var saa lyst, som om en Paradisets Engel var nedstegen fra Himmelen og vandrede over Jorden, medens Alfaaningene, gennemstrømmet af en hellig Fred, lyttede til dens Fjed.

Paa en lille Høj, tæt ved den Vej, der fører fra Rye til Vn, sad en midalvrende Mand og en ung Pige og saa i drømmende Taashed ud over Engen og ned til det nærliggende Herreløfter, hvis ærværdige, røde Mure og gylndne Spir netop låsnede i en frembrændt Solstraales magiste Glans. Manden var Thøger Lovensbalk og den unge Margaret Mogensdatter. Den fine Rødme paa hendes Kinder vidnede om tilbagevendende Sundhed, og af

hendes Zjne straalende Klarhed og Fred. Thøger's Blik røbede dnh, indre Bevægelse. Store Syner gif gennem hans Sæl, mens han stuede ned paa det store, nys saa magtige Herreløfter.

Nys saa magtige — thi nu var dets Magt brudt; den papistiske Kirte, der saa længe havde raabt, var omfider sunken i Grus. Det havde været Kristjærn den Trebies første Gerning, da Borgetrigen lykkelig var endt, og han som Rigets Hærfør ubdratke fit Scepter over Landene, at nedstyrete Kirtefyrterne, de magtige Bisper, fra deres Højsæder og kaste dem i Fængsel. Den lutherste Læres Herredømme var forkyndt, og nplig havde alle Herre- og Nonneløstre i Danmark modtaget det Kongebud, at enten maatte Klosterfamfundenes Medlemmer bøje sig for den ny Ordning eller forlade Klostrene. Dette consilium abeundi havde nedslaaet den sidste Rest af Papisternes Mod. Med Harm og Stræt mættede de, at den ubaalgtte Konge var en Mand med klare, mynbdige Tanker og en fast Villie — i deres Zjne en Bellals Fyrste, uagtet han dog i Gennemførelsen af sin store Plan gif findig frem og ikke fornagtede den Mildhed, som paa saa Undtagelser nær har været den oldenborgste Jhrfestammes Særlende.

Da denne Tordenstjær bragen over Landet og havde udfendt sine drøbende Lyn mod Bavedalens Tind, blev det stille i Sjalene. Hos nogle var det Forundringens Stillehed, idet de forbarbedes og glædede sig i Stillehed over, at den store Gerning var fuldbragt; hos andre Sønder-tusensens Stillehed, idet de ved den fuldbrædede Rendsgering vattede sit Efiertante og Seloprøvelse. De saa, i hvis Hjerte Forbitrelse rasede og som forhædede sig i Trods, vøbede ikke offentlig at give deres Sindelag til Kende.

Iffe alle, som sølte Grunden vakle under sig, fandt saa tyndig Tilrettenisning og saa levende Trost, som den, der blev Margaret til Del ved hendes Frænde Thøger. Efter en Rejse til Viborg og et Øphold i Hjemmet var han af Deltagelse for sin unge Frænde atter vendt tilbage til Kjærs Mølle og havde døvlet der en hel Uge. Ved hans klare og tyndige Fortølling af Guds Ord var det Star, som Vigands stændige Voldsbaad havde sønderrevet, ganske draget til Side, og det rene Evangeliums Straaler vare faldne i Margarets Sæl. Hun indrømmede sit forbums Vildfarelse og lod sig velsede paa den ny Bane af sin faderlige Vens dybere Indsigt, men hun opgav dog ikke ganske sin Selvfærdighed. Hun henfaldt ikke til de fleste ny-omvendtes fæddanlige Fjæl, Intolerance og for vidt drevne Nidærfhed. Hendes haarde Prøvelser og dyde Ydmæggelser havde gjort hende overbærende mod andre. De Kærlighedsgeringer, hun havde øvet i Klostret, og den Selvfornægtelse, hun der havde undertastet sig, havde efterladt Spirer i hendes Hjerte, som nu, opvlede af Saaledsfolens varme Straaler, udfoldede sig herlig. Svandens førte hun det bedste ved de gamle, firkeltige Tilstande over med sig i de ny. Thøger bebrejdede hende undertiden, at hun var lunten, og hun tænkte undertiden om ham, at han gif for vidt og i sin Nidærfhed glemte Kærlighed, som er al Kristendoms inderste Væsen.

Genele havde, stont uvilligt, besluttet sig til ganske at forlade Vissing Kloster. De ny Tilstande forvirede og angstede hendes ensfoldige og barnlige Sæl. Hun drog med Ulyst atter ud i Verden, og hun Kærligheden til hendes Datter gav hende Mod dertil. Efter Folmers Raad vilde de om saa Dage drage til Viborg og blive der om Vinteren, thi først næste Foraar stulde Venluppet staa; men før Afreisen sølte Margaret en uafviselig Trang til at tage Afsted med den Mand, der havde vidst hende saa oprigtig en Deltagelse og, om end i Vildfarelse, saa dog i den bedste Mening stræbt at fæstne hendes Fremhed og Tro, nemlig Broder Ambrosius i Dm. Hun var i den Henfigt paa Vejen til ham; men hun kom dog tillige af Deltagelse for ham selv og for, angstelig som hun var for hans Fremtid, at gøre ham et godt og venligt Tilbud. Hun nærede det hemmelige og sværmerte Næste at forsone ham med hans Ungdomsven. Thøger havde først afflaaet hendes Ven at følge hende til Dm; men efter nærmere Overvejelse var han dog gaaet ind derpaa. Først nu hørte Margaret Marfagen til Thøger's Fjællighed, og denne Kundskab lod hende næsten angre, at hun havde faaet ham med. Han rejste sig nemlig brat og sagde:

„Lad os ikke tøve her længer, Margaret, men styre lige mod Malet! Et Sandhedsbød, som jeg vil sige min vildfarende Broder, brænder mig paa Sjælen, og jo før det bliver sagt, des bedre!“

„Min kære Frænde!“ sagde Margaret, idet de forlod Højen og søgte ned til Vejen, „glem nu ikke, at I kommer som Sejhære til den overvundne! Knaet ikke det højede Rør, men vis Mildhed og Staanfomhed! Kun paa den Vis vil det lykkes os at vinde vor adelsindede, fromme Ven.“

Thøger standfæde, saa Margaret ind i hendes taarefyldte Zjne, fra hvulde et kærligt, bebende Blik løste ham i Møde, klappede hende paa kinden og sagde smilende:

„Nær ikke den Tro, at vi vilde finde ham højet og myg, nej stribig og stint! Sitterlig vil det være fornødent at lade et Sandhedens Ord som et skarpt Søardt trange igennem den Selvfornægtelses Røstning, i hvulken han tror sig stikker. Men lad det ikke angste dig! Du vil finde, at den gode Henfigt, i hvilken vi komme, netop maa fremmes bered.“

Margaret rystede tvivlende paa hovedet, men vøbede ikke at modfide den nidkære Prædiker. Hun hvilede sig i sin Hættelæbe, og de gif rast videre; men da de naaede sig Indgaaespørtlen til Klosters Omraade, standfæde Margaret.

„Frugter I ikke, Thøger,“ udbød hun, „at I bliver kendt, og at de an blive tilføjet eder Overlast i Klostret?“

„Det frugter jeg ikke,“ svarede Thøger rolig. „Ingen Sinde før satte jeg min Fod paa de Dm Brøders Gnemærker, og min hyde Person er kun kendt af to i Klostret, Abbed Peder og Broder Ambrosius. Den sidste har ikke Villien til at stæde mig, den første vil ikke drifte sig dertil. Villen til at stæde mig, den første vil ikke drifte sig dertil. Villen til at opsøge Broder Ambrosius uden Abbed Peder's Mellemkomst, om det vil lykkes.“

(Fortsettes.)

\* Den lille Dolk, hvormed Dødsbladet gaves.

\*) Panterskorte af sine Staalringe.  
\*\*) Ulygthed; et Udbræt, som bruges om efterladne Munte, der blev tvungne til at overholde Klostersreglerne.